El Raphael de sempre

Raphael, diumenge a l uditori de Girona Foto: LLU SERRAT.

Precedit per una espècie d'explosió còsmica, Raphael va aparèixer diumenge a l'escenari de l'Auditori de Girona com un huracà per obrir –sota un gran signe d'infinit– el concert amb una rockera Infinitos bailes, la cançó que dona títol al seu últim disc, del qual també van sonar tot seguit Aunque a veces duela i Igual (Loco por cantar): una bona entrada per a un concert llarg i dens, amb 30 cançons interpretades en dues hores i vint minuts per un senyor de 74 anys, que són exactament els mateixos que té Mick Jagger, amb el qual el de Linares comparteix també una energia inesgotable i un ímpetu vocal que fan oblidar les petites errades. A més, quan tens el públic tan motivat des de la primera cançó, tot és més fàcil.

"És un plaer estar després de tants anys una altra vegada a Girona. Hem començat amb tres cançons noves, però jo sé molt bé per què heu vingut", va dir Raphael per introduir una llista gairebé infinita d'èxits, començant per Mi gran noche i continuant amb Somos, una emocionant però massa curta Digan lo que digan –rebuda des dels primers compassos amb ovacions–, Ella (ya me olvidó), Provocación o La noche, el territori natural d'aquest home de negre.

Acompanyat per una gran banda de set músics –inclosos dos guitarristes tan eficients amb l'elèctrica com amb l'acústica–, i amb un muntatge de vídeo i llum propi de grans estadis, Raphael va precedir amb Yo sigo siendo aquel ("El mateix, el Raphael de sempre!") un bloc de sonoritats llatinoamericanes: Yo no sé cómo pude olvidarte, Un mundo sin locos i, començant només amb el piano, Por una tontería, que va encetar el cicle del desamor: ¿Qué tal te va sin mí?, No puedo arrancarte de mí i Detenedla ya. El Raphael més ie-ie (Estuve enamorado) va donar pas a versions acústiques de La quiero a morir (Francis Cabrel), Adoro (Armando Manzanero) i, separats perCostumbres, dos clàssics de la xilena Violeta Parra, en els 100 anys del seu naixement i els 50 de la seva mort: Gracias a la vida i El gavilán. Un fan previsor fins i tot va desplegar una bandera xilena.

La recta final va ser, senzillament, triomfal: El tamborilero, amb el seu ritme característic marcat pels tambors; Estar enamorado, En carne viva i un Escándalo que Raphael va culminar amb un rap d'autoafirmació. Entre crits de "Raphael!, Raphael!", el cantant va començar amb Ámame i Qué sabe nadie el joc de les entrades i sortides de l'escenari, fins a arribar a l'èxtasi col·lectiu gràcies a Yo soy aquel i una breu Como yo te amo, que li serveix per proclamar el seu amor pel públic: un amor correspost.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-12-2017 Pàgina 39

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1305666-el-raphael-de-sempre.html